

Súd: Okresný súd Poprad
Spisová značka: 10Er/559/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8710212907
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jana Gibalová
ECLI: ECLI:SK:OSPP:2015:8710212907.4

Uznesenie

Okresný súd Poprad v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, práv. zast. JUDr. Martinom Máčajom, advokát, Pribinova 25, Bratislava, proti povinnému: A. M.T., G.. XX.XX.XXXX, R. XX, W., vedenej súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, PhD., Exekútorický úrad Bratislava, so sídlom Záhradnícka 60, Bratislava, o vymoženie pohľadávky vo výške 1.036,13 eur s prísl., takto

rozhodol:

I. Exekúciu vyhlasuje za neprípustnú.

II. Exekúciu zastavuje.

III. O trovách exekúcie a o trovách exekučného konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

IV. Súd v y s l o v u j e , že doručením písomného oznámenia Združenia na ochranu finančného spotrebiteľa OFS, Petzwalova 12, Nitra, zo dňa 15.08.2011, o tom, že vstupuje do exekučného konania vedeného na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 10Er/559/2010 ako vedľajší účastník na strane povinného, n e n a s t a l i ú č i n k y vzniku vedľajšieho účastiťva tohto subjektu, preto jeho ďalšie podania zo dňa 15.08.2011 o d m i e t a.

odôvodnenie:

Dňa 02.09.2010 sa spísaním zápisnice o návrhu na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD., Exekútorický úrad Bratislava, so sídlom Záhradnícka 60, Bratislava začalo exekučné konanie o vymoženie vyššie uvedenej pohľadávky s príslušenstvom na podklade exekučného titulu, ktorým je rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadený zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a. s., so sídlom Karloveské rameno 8, Bratislava, sp. zn. A. XXXXX/XX zo dňa 23.07.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 09.08.2010 a vykonateľnosť dňa 12.08.2010 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“). Uznesením č. k. XXEr/XXX/XXXX-XX zo dňa 31.01.2011 súd rozhodol o zastavení exekúcie v časti vymoženia zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne zo sumy 1.036,13 eur od 13.03.2010 do zaplatenia. Po podanom odvolaní zo strany oprávneného a následnom potvrdzujúcom rozhodnutí Krajského súdu v Prešove predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 03.08.2011. Dňa 04.10.2011 súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie. Združenie na ochranu finančného spotrebiteľa OFS všeobecným podaním zo dňa 15.08.2011 súdu predložilo návrh na zastavenie exekúcií v prílohe, podnet na vylúčenie exekútora JUDr. Rudolfa Krutého a oznámenie o vstupe vedľajšieho účastníka v konaniach uvedených v prílohe. Súdny exekútor podaním zo dňa 22.09.2011 súdu predložil stanovisko - splnenie povinnosti podľa § 30 ods. 3 Exekučného poriadku.

Podľa § 251 ods. 4 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, na výkon rozhodnutia a exekučné konanie podľa osobitného predpisu (Exekučný poriadok) sa použijú ustanovenia predchádzajúcich častí, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak. Rozhoduje sa však vždy uznesením.

Podľa § 103 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, kedykoľvek za konania prihlíada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 57 ods. 1 písm. g), zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), exekúciu súd zastaví, ak exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

Podľa § 58 ods. 1, ods. 2 Exekučného poriadku, exekúciu zastaví súd na návrh alebo aj bez návrhu. Ak súd rozhoduje podľa § 57 ods. 1 písm. k), nariadi pojednávanie; ak rozhoduje podľa § 57 ods. 1 písm. a) až j), môže nariadiť pojednávanie, ak je to nevyhnutné pre objasnenie veci.

Exekučný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania skúmať ex officio, či sú splnené všetky predpoklady na jeho vedenie, preto súd preskúmal rozhodcovský rozsudok, ktorý má byť v tomto konaní exekučným titulom, z ktorého vyplýva, že právny vzťah medzi účastníkmi vznikol na základe zmluvy o úvere uzatvorenej dňa 21.09.2009, č. XXXXXXXXXX. Z odôvodnenia rozhodcovského rozsudku vyplýva príslušnosť na rozhodcovské konanie, keďže účastníci konania sa v zmluve o úvere, v časti Všeobecné podmienky poskytnutia úveru dohodli, že všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy o úvere, vrátane sporov o ich platnosť, výklad alebo zrušenie, budú riešené pred Stálym rozhodcovským súdom, zriadeným spoločnosťou Slovenská rozhodcovská, a. s., ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na rozhodcovskom súde. V tomto prípade rozhodcovské konanie má byť vedené podľa vnútorných predpisov rozhodcovského súdu, a to jedným rozhodcom ustanoveným podľa vnútorných predpisov rozhodcovského súdu. V zmysle tejto rozhodcovskej doložky rozhodcovský súd rozhodol a priznal oprávnenému vyššie špecifikované plnenia.

Podľa § 243d ods. 1 a ods. 2 Exekučného poriadku, exekučné konanie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu, 4ead) vydaného pred 1. januárom 2015, možno začať len do troch mesiacov od účinnosti tohto zákona. Na základe návrhu na vykonanie exekúcie podaného po tejto lehote nemožno udeliť poverenie na vykonanie exekúcie; rozhodcovské rozhodnutie prestáva účastníkov rozhodcovského konania zaväzovať. Na exekučné konania začaté v súlade s odsekom 1 alebo vedené na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu, 4ead) a ktoré neboli ukončené k 1. januáru 2015, sa použijú predpisy účinné do 31. decembra 2014.

Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), spotrebiteľským úverom je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa § 2 písm. a), písm. b), zákona o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo odvolania, veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Podľa § 25 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, právne vzťahy, ktoré vznikli pred 11. júnom 2010 na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sa spravujú podľa doterajších predpisov, ak tento zákon v odseku 2 neustanovuje inak.

Podľa § 2 písm. a), písm. b), zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) v znení účinnom do 31.01.2014, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá nakupuje výrobky alebo používa služby pre osobnú potrebu alebo pre potrebu príslušníkov svojej domácnosti, a predávajúcim 1/ podnikateľ, ktorý spotrebiteľovi ponúka alebo predáva výrobky, alebo poskytuje služby, alebo jeho splnomocnenec, 2/ fyzická osoba, ktorá predáva spotrebiteľovi rastlinné a živočíšne výrobky z vlastnej drobnej pestovateľskej činnosti alebo chovateľskej činnosti alebo lesné plodiny, 3/ fyzická osoba, ktorá predáva vlastné použité výrobky, okrem potravín.

Podľa § 52 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.1.2008, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzať toto ustanovenie, sú neplatné.

Podľa § 53 ods. 1, ods. 4 písm. r), ods. 5 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné zmluvné podmienky individuálne dohodnuté. Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 54 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Podľa článku 6 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len ako „smernica“), členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok. Podľa článku 3 ods. 1 smernice, zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy ku škode spotrebiteľa. Podľa prílohy smernice 93/13/EHS ods.1 písm. q), neposkytnúť spotrebiteľovi právo alebo mu brániť v uplatňovaní práva podať žalobu alebo podať akýkoľvek iný opravný prostriedok, najmä vyžadovať od spotrebiteľa, aby riešil spory neupravené právnymi ustanoveniami výhradne arbitrážou, nevhodne obmedzovať prístup k dôkazom alebo ukladať mu povinnosť dôkazného bremena, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, malo spočívať na inej zmluvnej strane.

Podľa rozsudku Súdneho dvora (ES) vo veci C-240/98 zo dňa 27.6.2000 Océano Grupo Editorial SA proti Roció Murciano Quintero, cieľ Článku 6 Smernice (93/13/ES), ktorý od členských štátov vyžaduje stanoviť, že nekalé podmienky nie sú pre spotrebiteľa záväzujúce, by sa nedosiahol, keby bol spotrebiteľ sám povinný vystúpiť proti nekalej povahe takých podmienok.

Podľa rozsudku Súdneho dvora (ES) vo veci C-168/05 zo dňa 26.10.2006 Elisa María Mostaza Claro proti Centro Móvil Milenium SL bod 38, povaha a význam verejného záujmu, z ktorého vychádza ochrana, ktorú smernica (93/13/ES) zaisťuje spotrebiteľom, okrem toho odôvodňujú to, že vnútroštátny súd má posudzovať ex offa nekalú povahu zmluvnej podmienky, a tým vyrovnávať nerovnováhu, ktorá existuje medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom.

Podľa rozsudku Súdneho dvora (ES) vo veci C-243/08 zo dňa 04.06.2009 Pannon GSM Zrt. proti Erzsébet Sustikné Győrfi bod 43, vnútroštátnemu súdu prislúcha posúdiť, či možno zmluvnú podmienku kvalifikovať v zmysle článku 3 ods. 1 smernice (93/13/ES) ako nekalú. Podľa bodu 32 tohto rozhodnutia, je teda úlohou súdu, ktorý vo veci rozhoduje, zabezpečiť potrebný účinok ochrany, ktorú sledujú ustanovenia smernice. Úloha, ktorú v konkrétnej oblasti vnútroštátnemu súdu udeľuje právo Spoločenstva, preto nie je vymedzená len možnosťou vysloviť sa k prípadnej nekalej povahe zmluvnej podmienky, ale zahŕňa taktiež povinnosť preskúmať ex offa túto otázku hneď potom, ako je súd oboznámený s právnymi a skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel, vrátane, ak nastolil otázku o svojej vlastnej miestnej príslušnosti.

Súd preskúmaním rozhodcovského rozsudku zistil nasledovný stav: oprávnený ako dodávateľ a povinný ako spotrebiteľ uzavreli úverovú zmluvu. Táto zmluva má povahu spotrebiteľskej zmluvy s poukazom na znenie § 52 ods. 1 a nasledujúce Občianskeho zákonníka a na znenie § 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Je potrebné uviesť, že súd posúdil predmetný právny vzťah ako spotrebiteľský aj s ohľadom na predmet činnosti dodávateľa na výpise z Obchodného registra Slovenskej republiky, ako aj vzhľadom k tomu, že súdu je z rozhodovacej činnosti známe, že oprávnený v obdobných prípadoch vystupuje opätovne. Z okolností utvárania zmluvy a najmä s ohľadom na povahu strán zmluvy je zrejmé, že oprávnený pri uzatváraní zmluvy o poskytnutí úveru konal v rámci svojej podnikateľskej činnosti a zmluvu uzatvoril s povinnou ako fyzickou osobou nepodnikateľom. Na základe uvedeného mal súd jednoznačne preukázané, že ide o spotrebiteľskú zmluvu a na právny vzťah medzi účastníkmi je nutné aplikovať aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, ktoré majú kogentnú povahu a sú súčasťou obsahu záväzku bez ohľadu na dohodu strán.

Na spoločnom rokovaní občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.09.2010 bolo schválené, že: „Zmluvná podmienka v štandardnej formulárovej zmluve uzavretej po 31.12.2007 alebo vo všeobecných obchodných podmienkach inkorporovaných do takejto zmluvy, ktorá nebola spotrebiteľom individuálne dojednaná, a ktorá vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, bráni tomu, aby na základe nej vydaný rozhodcovský rozsudok na návrh dodávateľa mohol byť exekučným titulom na udelenie poverenia pre exekútora. O takúto zmluvnú podmienku ide aj vtedy, ak síce spotrebiteľ podľa nej má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a štátnym súdom, ale ak by podľa takejto doložky začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ by bol nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu alebo podať návrh na štátnom súde, ak by chcel zabrániť rozhodcovskému konaniu. Súdu nič nebráni postupovať obdobne aj za stavu, že zmluva bola uzavretá pred 1. januárom 2008.“ Vysoká miera zneužitia a zjavné uprednostňovanie efektivity pred objektívnym rozhodovacím procesom plne opodstatňujú zvýšenú pozornosť rozhodcovským rozsudkom ako exekučným titulom.

Spoločne so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie boli súdu doručené Všeobecné podmienky poskytnutia úveru spolu s rozhodcovskou doložkou (čl. 15. VOP). Súdu z dojednanej rozhodcovskej doložky vyplýva, že všetky spory, ktoré medzi veriteľom a dlžníkom zo zmluvy o úvere, ručiteľského vyhlásenia a zmenky zabezpečujúcej úverovú zmluvu vzniknú v súvislosti s týmto záväzkovým vzťahom, vrátane sporov o jej platnosť, výklad, zrušenie budú rozhodnuté a) Stálym rozhodcovským súdom, ak žalujúca strana podá žalobu na rozhodcovskom súde, b) pred súdom SR, ak žalujúca strana podá na príslušnom súde SR žalobu. Ďalej sa zmluvné strany sa dohodli, že pokiaľ ktorákoľvek zo zmluvných strán podá žalobu o rozhodnutie akéhokoľvek sporu, ktorý vznikne z tejto zmluvy o úvere, vrátane sporu o jej platnosť, výklad alebo zrušenie na všeobecnom súde, považuje sa táto skutočnosť za rozvázovaciú podmienku tejto rozhodcovskej doložky; ustanovenie tejto vety sa nepoužije v prípade, ak pred podaním žaloby na súde bola podaná žaloba na rozhodcovský súd vo veci, v ktorej je touto rozhodcovskou doložkou v súlade s vnútornými predpismi rozhodcovského súdu založená právomoc rozhodcovského súdu.

Z vyššie uvedenej rozhodcovskej doložky vyplýva, že táto síce dáva spotrebiteľovi možnosť výberu medzi všeobecným súdom a rozhodcovským súdom, avšak v prípade, ak by dodávateľ podal žalobu na rozhodcovský súd predtým ako spotrebiteľ podal žalobu na všeobecný súd, neplatí ustanovenie vyššie uvedenej rozhodcovskej doložky, podľa ktorého podaním žaloby ktorejkoľvek zmluvnej strany na všeobecný súd dochádza k rozvázaniu rozhodcovskej doložky, a teda spotrebiteľ je v takom prípade (nedochádza k rozvázaniu rozhodcovskej doložky) nútený podrobiť sa začatému rozhodcovskému konaniu na rozhodcovskom súde, ktorého právomoc je založená vyššie uvedenou rozhodcovskou doložkou a žalobou dodávateľa na rozhodcovskom súde. Táto rozhodcovská doložka preto v zmysle vyššie citovaného stanoviska Krajského súdu v Prešove a tiež názoru tunajšieho exekučného súdu bráni tomu, aby na základe nej vydaný rozhodcovský rozsudok (na návrh dodávateľa) mohol byť exekučným titulom. Rozhodcovská doložka v predmetnej veci, ktorá mala založiť legitimitu pre exekučný titul, znemožňuje voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom, ak dodávateľ ešte pred spotrebiteľom podal žalobu na rozhodcovskom súde. Rozhodcovskú doložku si spotrebiteľ osobitne nevyjednal a nemal na výber vzhľadom na jej splnenie s ostatnými štandardnými podmienkami. Mohol len zmluvu ako celok odmietnuť alebo podrobiť sa všetkým Všeobecným podmienkam poskytnutia úveru, a teda aj rozhodcovskému konaniu, ak ho vyvolal dodávateľ ako prvý. Svoj názor súd opiera o to, že spotrebiteľ sa v porovnaní s dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ale aj úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky vopred pripravené dodávateľom bez toho aby mohol podstatným spôsobom ovplyvniť ich obsah. Povaha zmluvy je teda adhézna, teda spotrebiteľ ju mohol prijať buď ako celok resp. odmietnuť. Obsah

rozhodcovskej doložky bol dodávateľom vopred pripravený. Len veľmi ťažko možno predpokladať, že si spotrebiteľ bol vedomý všetkých dôsledkov, ktoré so sebou dojednanie rozhodcovskej doložky nesie. Výkladovým pravidlom pre posudzovanie povahy neprimeranej zmluvnej podmienky, ale na základe zásady nepriameho účinku aj aplikovateľným právom sú ustanovenia smernice (93/13/EHS), a to najmä citované ustanovenia, ktoré sú dostatočne presné a zrozumiteľné. Použitie ustanovení smernice sa opiera o nepriamy účinok práva Európskej únie na právne poriadky členských štátov, ktorý spočíva v povinnosti konformného výkladu. Nejde teda o priame dosiahnutie výsledku riadnym implementovaním smernice, ale o nepriame dosiahnutie výsledku stanoveného smernicou - výkladom prostredníctvom rozhodnutia vnútroštátneho súdu a nie vnútroštátneho právneho aktu implementujúceho smernicu. Keďže zmyslom, cieľom a účelom právnych noriem týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa je poskytnúť spotrebiteľom minimálne takú úroveň ochrany, aká je stanovená smernicou 93/13/EHS, tak aj vnútroštátny súd je povinný vykladať predmetné ustanovenia smernice a vnútroštátneho práva tak, aby bol dosiahnutý výsledok stanovený predmetnou smernicou. Rozhodcovská doložka je neprijateľná, pretože nebola spotrebiteľom osobitne vyjednaná a núti spotrebiteľa v určitých prípadoch neodvolateľne sa podrobiť rozhodcovskému konaniu. Na základe uvedeného súd dospel k názoru, že dojednanie rozhodcovskej doložky v predmetnej spotrebiteľskej zmluve je neprimeranou podmienkou, spotrebiteľ ňou nie je viazaný a táto je v rozpore s príslušnými ustanoveniami najmä § 52 a nasledujúcimi Občianskeho zákonníka, ako aj v rozpore s ustanoveniami smernice 93/13/EHS. Poukazujúc na citované ustanovenia právnych predpisov, súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia, exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil.

Podľa § 151 ods. 3 O. s. p., v zložitých prípadoch, najmä z dôvodu väčšieho počtu účastníkov konania alebo väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní súd môže rozhodnúť, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej; ustanovenie § 166 sa nepoužije. Ustanovenia odsekov 1 a 2 platia primerane s tým, že lehota troch pracovných dní plynie od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

O trovách exekúcie vo vzťahu k súdnemu exekútorovi a o náhrade trov exekučného konania vo vzťahu k oprávnenému a povinnému súd rozhodol podľa uvedeného zákonného ustanovenia s tým, že o týchto bude rozhodnuté samostatným uznesením, a to do 30 dní odo dňa právoplatnosti vo veci samej. Podľa § 37 ods. 1 a ods. 2 Exekučného poriadku účastníkmi konania sú oprávnený a povinný; iné osoby sú účastníkmi len tej časti konania, v ktorej im toto postavenie priznáva tento zákon. Ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkom konania je aj poverený exekútor. Ak sú exekúciou postihnuté veci v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, účastníkom konania, ak ide o tieto veci, je aj manžel povinného, ak do začatia exekučného konania nedošlo k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva dohodou alebo súdnym rozhodnutím.

Podľa § 93 ods. 1 a ods. 2 O.s.p. ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je. Ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. Podľa § 93 ods. 3 a 4 O.s.p. do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodne len na návrh. V konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

S poukazom na vyššie citované ustanovenia zákona má súd za to, že vedľajšie účastníctvo je možné iba v sporovom konaní, kde sa v plnej miere prejavuje dispozičná a prejednávacia zásada a z nich vyplývajúca väčšia miera iniciatívy a aktivity účastníkov k dosiahnutiu priaznivého výsledku konania. Práve k výsledku konania a k právnomu záujmu na výsledku sporu sa viaže inštitút vedľajšieho účastníctva. Právny záujem vedľajšieho účastníka na výsledku sporu je záujem tretej osoby na víťazstve strany, ku ktorej pristupuje. Účelom inštitútu vedľajšieho účastníctva je, aby tretia osoba, ktorá sama osebe nemôže vystupovať v konaní ako účastník, mohla pomôcť strane, ku ktorej pristupuje, k jej víťazstvu, nakoľko sa v konaní nepriamo rozhoduje o jej právach a povinnostiach. Obsah rozhodnutia súdu tak priaznivo alebo nepriaznivo zasahuje do postavenia vedľajšieho účastníka, a to v jeho hmotnoprávnej sfére, čo vyplýva z prejudiciality právoplatných rozhodnutí. To ovplyvňuje ďalšie správanie sa vedľajšieho účastníka v hmotnoprávnej sfére, prípadne vedie k vyvolaniu ďalšieho sporu.

Uvedená forma pomoci platí aj pre vedľajšie účastníctvo podľa § 93 ods. 2 O. s. p. S poukazom na vyššie uvedené a v súlade s citovanou právnou úpravou má súd za to, že v exekučnom konaní nie je vedľajší účastník z pojmového hľadiska prípustný, uvedený názor nepovažuje za prekonaný, ale naopak aktuálny a potvrdený aj rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu SR, ktorý vo svojom rozhodnutí zo dňa 10.10.2012, sp. zn. 6 Cdo 207/2011 okrem iného uviedol, že „v exekučnom konaní je z povahy veci vedľajšie účastníctvo vylúčené. Exekučné konanie nie je totiž konaním sporovým. Cieľom je nútený výkon vykonateľného rozhodnutia, t.j. vynútenie plnenia priznaného týmto rozhodnutím.“ Rovnako aj rozhodovacou činnosťou odvolacích súdov, keď Krajský súd v Prešove vo svojom uznesení sp. zn. 10CoE/89/2012 zo dňa 27.09.2012 konštatoval, že „zo samotnej povahy inštitútu vedľajšieho účastníka vyplýva, že je možné len v sporovom konaní.“ Preto súd vyslovil, že doručením písomného oznámenia Združenia, že vstupuje do exekučného konania ako vedľajší účastník na strane povinného, nenastali účinky vzniku vedľajšieho účastníctva tohto subjektu a keďže nepripustil jeho vstup do konania, odmietol jeho návrhy na zastavenie exekúcie a na vylúčenie exekútora, nakoľko boli podané osobou, ktorá nie je účastníkom konania.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajší súd, a to písomne v troch vyhotoveniach. Podľa § 374 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku, proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakateľa je vždy prípustné odvolanie. Odvolaniu podanému proti rozhodnutiu, ktoré vydal súdny úradník alebo justičný čakateľ, môže v celom rozsahu vyhovieť sudca, ktorého rozhodnutie sa považuje za rozhodnutie súdu prvého stupňa; ak sudca odvolaniu nevyhoví, predloží vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu. Ak odvolanie podané v odvolacej lehote oprávnenou osobou smeruje proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakateľa, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa, rozhodnutie sa podaním odvolania zrušuje a opätovne rozhodne sudca.